

NACIONAL

P10

El TSJC denega a Borrell el tancament de les delegacions

El tribunal rebutja per defectes de forma la clausura cautelar de les delegacions de la Generalitat a Berlín, Londres i Ginebra

Josep Borrell

NACIONAL

P10

Torra no pagarà els 8.500 euros de multes de la JEC

Ho considera un atac a la llibertat d'expressió

Hi ha guerrers que neixen sense armadura
 Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!
 #BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

Amis l'empuls de la col·laboració de

Obra Social 'La Caixa' Bepi

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIMARTS • 30 de juliol del 2019. Any XLIV. Núm. 15074 - AVUI / Any XLI. Núm. 13944 - EL PUNT

NACIONAL

P8,9

Unitat contra la contaminació

PROPOSTA • Generalitat, Àrea Metropolitana i Ajuntament de Barcelona acceleren les mesures per reduir-la en divuit mesos

REACCIÓ • Les administracions posen fil a l'agulla després que la Unió Europea hagi dut l'Estat als tribunals per la qualitat de l'aire

NACIONAL

P16

Dos guàrdies urbans, a la zona del moll del dipòsit, fins ara ocupat pels manters, ahir a la tarda ■ ACN

Guerra al 'top manta'

Un centenar de policies prenen els espais que ocupaven els manters

Nacional

P14

Els periodistes i tècnics al centre, a Collserola ■ ACN

Obre el centre de primera atenció per als MENA

S'hi estaran unes hores, i des d'allà seran traslladats a un centre tutelat

Europa-Món

P20

Purga de Rivera a Cs, que s'envolta només d'afins

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS ESPARREGUERA

Eduard Rivas

"El discurs de blocs és artificial en el món local"

Problemes d'humitats?
 Nova solució ELECTRO-FÍSICA

HUMITAT-STOP

Elimina les humitats "SENSE OBRES"

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!

HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
 Distribuidor per la província de Girona
 c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
 T. 972 563 418 - M. 678 323 938
 antonipagespolla@gmail.com

LES SÈRIES. S'atrapa abans un mentider que un coix / L'arc de Sant Martí té set colors P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

La sentència

Algú em podria calcular quant va gastar Espanya en aturar (infructuosament) el referèndum de l'1 d'octubre? Algú té les dades dels homes que s'hi van desplaçar (deu vegades més que l'ajuda que vam percebre en el paorós incendi d'Horta de Sant Joan), dels vehicles que hi van intervenir, de les dietes dels sumptuosos Tribunal Suprem, dels dos anys que tenen a la presó homes i dones rectes i democràtics? Si algú sap a quant puja la malversació de l'Estat, que ho faci públic.

De la mateixa manera que les víctimes van ser acusades de victimàries, les acusacions de malversació haurien de ser contra l'Estat.

Hem assistit al ridícul paper de l'aspirant Sánchez a la presidència del govern espanyol; hem vist com l'extrema dreta creixia sense aturador. Recordem que els feixistes van guanyar la guerra incivil, mentre a Europa perdien la guerra. Que ara es diguin demòcrates no suporta ni l'anàlisi més petita.

Hem assistit al ridícul paper de l'aspirant Sánchez a la presidència del govern espanyol; hem vist com l'extrema dreta creixia

Escolteu, quan el darrer Estatut, a més de ser votat en el Parlament, es va fer un referèndum –es veu que sí que són possibles els referèndums a Catalunya–, i aleshores un gracioset Alfonso Guerra va dir “*tocaba pulirlo y dejarlo bien limpito*”. I es diuen demòcrates! Van prevaricar, passant per sobre de la voluntat popular. I ara assistirem a una condemna vexatòria contra els veritables demòcrates. Un cop d'estat? El darrer el va fer la Guàrdia Civil, amb el suport de l'aleshores cap d'estat, i les penes han estat irrisòries.

Per més lleu que sigui la sentència –que no ho serà– i per més que apliquen l'ominós article 155, serà una injustícia. Envers la democràcia i envers les persones que ho paguen dia a dia privats de llibertat. A sobre, has de sentir el Sánchez dient una oda interminable a Espanya: és l'Estat més democràtic i més descentralitzat del món. El diàleg no és possible. I Europa no sembla disposada a ajudar-nos. I tanmateix, si volem ser lliures ho serem: utilitzant les seves pròpies lleis i la nostra pròpia integritat.

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

Lara i els homes

El meu amic Guillem Terribas fa temps que desitja el bon dia a les seves amistats del Facebook penjant-hi la imatge d'un petó o, si de cas, d'una actitud amorosa que sol correspondre a un fotograma. Ahir, que era Santa Marta, va penjar-ne dues de la pel·lícula *El doctor Zhivago*: una mostra Iuri (Omar Shariff) i Lara (Julie Christie) somrients ajaguts en un camp; a l'altra, els mateixos personatges estan abraçats, al llit, amb un semblant malenconiós. En Guillem està casat amb una Marta i és així que ho he entès com una picada d'ullet que em du a explicar una història que em fascina. Resulta que, quan la seva filla Paula era petita, en Guillem li ensenyava l'escena del llit en una còpia de la pel·lícula en VHS. Li havia dit que eren ell (que aleshores duia bigoti) i la rossa Marta, de manera que cada cop que la nena veia l'escena creia veure la imatge dels seus pares que li anunciava que havia d'anar a dormir al llit. No he pogut resistir la temptació d'explicar-ho i espero que no m'ho tinguin en compte.

Llegint la novel·la, estic encara molt

“M'adono que, tenint-la molt present, la pel·lícula dirigida per David Lean interfereix en la lectura que faig de l'obra de Pasternak

lluny del moment en què Iuri i Lara viuen el seu amor a Varykino. En tot cas, m'adono que, tenint-la molt present, la pel·lícula dirigida per David Lean interfereix en la lectura que faig de l'obra de Pasternak. Tanmateix, agraïtment, he descobert que Lara sembla que, de moment, decideix i actua més per ella mateixa a la novel·la que a la pel·lícula, on sovint es diria reduïda a ser

l'objecte del desig de l'intrigant Komarovski, el revolucionari Pasha i el nostre estimat metge humanista. És així que, per fugir de Komarovski, pren una determinació i demana ajuda a una companya d'estudis, Nàdia Kologrívova, que l'informa que els seus pares busquen una institució per una altra filla. És així que apareix a la novel·la un personatge fascinant que no recordo a la pel·lícula: Lavrenti Mikhàilovitch Kologrívov, un “empresari modern, intel·ligent i capaç” que, contrari al règim tsarista, organitza vagues a la seva pròpia fàbrica i, com si contribuís a una caixa de resistència, paga “els advocats que actuen en els processos polítics”. Lara viu tres anys tranquils amb els Kologrívov només alterats per la visita del seu germà Ròdia, un cadet pocavergonya que, essent també elidit al film de Lean, li demana que visiti Komarovski perquè aquest li doni els diners amb els quals podrà salvar el seu honor després de cometre un desfalca a l'acadèmia militar. Lara brama: “Jo no tinc uniforme ni tinc honor i de mi es pot fer el que es vulgui.” Però no deixarà que sigui així.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/8vknja>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

La resposta

No deixa de ser curiós: mentre que a Espanya a l'executiu de Pedro Sánchez no paren de dir que no volen unes noves eleccions el 10-N amb l'argument que els cal un govern estable (i no pas en funcions) si hi ha sentència de l'1-O a la tardor, a Catalunya, en canvi, cada cop pren més força la possibilitat que la resposta a una sentència condemnatòria de l'1-O sigui justament una convocatòria electoral. L'exdiputat d'ERC Joan Tardà ho proposava aquest cap de setmana fent una piulada (que és com ara es proposen les coses): "Davant la sentència del TS: 1. Una resposta popular amb mobilitzacions massives i 2. Una resposta institucional, a través de la convocatòria d'eleccions", deia Tardà. I ahir el vicepresident Pere Aragonès, en una entrevista a Catalunya Ràdio, també considerava les eleccions una possible resposta a la sentència. Jo, que volen que els digui, no acabo de

“De veritat que anar a eleccions és la resposta a la sentència de l'1-O?”

veure quin tipus de resposta seria això de convocar unes noves eleccions. Per què? Per demostrar que l'independentisme continua sumant? Això ja ho vàrem demostrar el 21-D, i a les espanyoles, i a les europees... Per més que hi insisteixin, l'independentisme hi és i ha vingut per quedar-s'hi. I si hi és i té una majoria clara al Parlament, quina resposta és posar-la en risc i anar a unes noves eleccions? Potser el que cal és fer-la servir, aquesta majoria, no? Una altra cosa, que em sembla que és la que és, és que a ERC li convingui

anar ara a unes eleccions perquè, ara sí, sembla que en sortiria com la formació més votada i amb possibilitats clares de presidir la Generalitat. Però una cosa és que hi hagi eleccions perquè les formacions independentistes mesurin les seves forces (entre elles, és clar), i l'altra és que unes noves eleccions siguin la resposta a una sentència de l'1-O. No sé què proposarà el president Torra com a resposta un cop hagi enllestit la roda de converses que està fent. Si convoca eleccions, hi anirem i la suma tornarà a sumar. Però hi tornarà a haver un govern independentista que alguna decisió haurà de prendre en relació amb la sentència, no? O simplement haurem fet unes eleccions i passat tres mesos? A Espanya que facin el que creguin, però jo el que voldria és un govern fort i unit que lideri la resposta política però també ciutadana. I no que com a resposta entri en una campanya electoral.

De reüll

Eva Garcia Pagán

De llistes i boicots

Als sectors unionistes de la societat catalana (entitats, premsa, particulars...) no els ha agradat gens ni mica la llista d'empreses catalanes "de consum estratègic" allunyades dels grans oligopolis espanyols que ha elaborat l'Assemblea Nacional Catalana (ANC). És la mateixa gent que defensa que el canvi de domicili fiscal de les empreses que van decidir marxar l'octubre del 2017 es va fer "per garantia jurídica" i no pas per pressionar políticament. I els mateixos que van callar durant anys de boicot als productes catalans. Llavors no van denunciar res enlloc.

La suposada incitació ja se la fan per si soles les empreses boicotejades

La proposta de l'ANC no és res que no haguem vist, des de l'1 d'octubre, per xarxes socials, però ara d'una manera ordenada. És la resposta a la típica pregunta: "Em vull canviar de companyia de telefonia/gas/electricitat/banc... Quina em recomaneu?" I té a veure

amb la independència de Catalunya però també amb els drets dels consumidors. No consumir res que no vagi contra els propis principis.

Foment del Treball ha denunciat l'ANC per competència deslleial i diu que la seva llista "incita al boicot" però el consumidor (català o no) fa temps que tria amb qui vol seguir treballant. La suposada incitació ja se la fan per si soles les empreses "boicotejades": marxant del territori, aplicant preus abusius, menyspreant el català, subvencionant candidats i campanyes contra el procés i a favor de l'unionisme.

Les cares de la notícia

MINISTRE D'AFERS EXTERIORS EN FUNCIONS

Josep Borrell

Bufetada judicial

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) li ha vingut a dir, al ministre de la Poble de Segur, que refredi el seu ímpetu contra els independentistes. No li han fet cas en la demanda de tancar les delegacions de la Generalitat a Berlín, Londres i Ginebra.

PRESIDENT DE CIUTADANS

Albert Rivera

Purga i blindatge

Després de quatre dimissions de pes en les últimes setmanes i de les crítiques per la deriva cap a posicions de la dreta més reaccionària, el líder del partit taronja ha purgat els crítics dins la seva executiva i s'ha blindat ampliant-la amb vint-i-dos càrrecs més, afins a la seva estratègia.

SECRETÀRIA D'INFÀNCIA, ADOLESCÈNCIA I JOVENTUT

Georgina Oliva

Atenció més digna

El centre que s'ha habilitat a Collserola no és la solució definitiva a la situació que pateixen els menors immigrants no acompanyats, però sí que representa un pas endavant en l'atenció que reben aquests nois i noies quan són detectats, en espera d'anar a un centre tutelat.

EDITORIAL

Mesures per la qualitat de l'aire, ara

De ben segur que l'anunci del nou govern de dretes de l'Ajuntament de Madrid d'eliminar la zona de restricció de vehicles, anomenada Madrid Central, cosa que finalment no va fer, ha accelerat la decisió de la Unió Europea de denunciar l'Estat espanyol davant dels tribunals per l'incompliment reiterat de la normativa de contaminació per gasos. La denúncia situa, com a punts calents, a banda de Madrid i Barcelona, com ja se sabia, la zona del Baix Llobregat, com l'Hospitalet i el Prat, i les tres capitals del Vallès, Terrassa, Sabadell i Granollers. Ahir, la Generalitat, l'Àrea Metropolitana i l'Ajuntament de Barcelona van escenificar una posada en marxa de mesures per, en els 18 mesos que es preveu que tardi a dictaminar la justícia europea, situar-se dins la llei. L'administració fa tard, i fa tard perquè no ha estat valenta a l'hora d'afrontar un problema que no pas els grups ecologistes sinó la mateixa Unió Europea situava com de primer ordre fa ja ben bé una dècada.

Ahir, l'administració va posar com a exemple de mesures per reduir la contaminació la implementació de zones de baixes emissions als municipis metropolitans -n'hi ha un grapat que ja hi treballen i Barcelona prohibirà l'accés als vehicles més contaminants el gener que ve, però, curiosament, només de dilluns a divendres, com si el cap de setmana contaminessin menys...- o l'acceleració dels carrils Bus-VAO a la B-23 i a la C-245. El repte, però, és la millora del transport públic. Cal reduir l'ús del cotxe? Segur, i amb mesures radicals, però per fer-ho cal que la gent tingui alternatives i, actualment, les connexions de transport públic cap a la segona i, sobretot, tercera corona, tot regió metropolitana, no ho permeten. I aquesta és la clau.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Beques d'estiu
Benestar Social destina quasi 3 milions als ajuts, dels quals es beneficiaran més de 13.000 infants i adolescents.

10
anys

50 anys matant
ETA marcar el seu 50è aniversari amb un atac contra la caserna de la Guàrdia Civil de la ciutat de Burgos, un edifici de 14 plantes.

20
anys

Seleccions
El govern estatal estudiarà portar les seleccions catalanes al Constitucional i instarà el COI i les federacions internacionals a vetar Catalunya.

Full de ruta

Miquel Riera

Un idioma en retirada (i 2)

Comentàvem la setmana passada dos articles de l'any 1996 del desaparegut escriptor i periodista Miquel Pairolí (Quart, Gironès, 1955-2011) en què amb el títol manllevat, a tall d'homenatge, que hem utilitzat també nosaltres –*Un idioma en retirada*–, pronosticava un futur més aviat negre per a la nostra llengua, advertint, en primer lloc, de l'empobriment progressiu d'aquesta i, alertant, després, dels perills del bilingüisme.

“La ideologia lingüística oficial a Catalunya defensa el bilingüisme, però el bilingüisme és una fal·làcia”, obria foc Pairolí, abans de lamentar-se que, en molts àmbits, els jocs a les escoles, per exemple, “la dimissió de la llengua catalana és un fet espontani, inconscient”. Pairolí, profeta a casa seva, denunciava, vint-i-tres anys abans, situacions ja ben normals en molts centres escolars, tal com, amb notòria sorpresa, explicava que li passava al seu fill el periodista Òscar Fernández a *Llengua ferits*, el 30 minuts, sobre l'estat del català emès a finals de juny.

Pairolí denunciava ferm la visió oficialista del bilingüisme: “Ens expliquen que el bilingüisme és una solució positiva, desitjable, que eixampla els horitzons mentals i comunicatius d'una persona. En realitat, en la majoria d'individus, ser bilingüe, vol dir ser ignorant en dues llengües”, escrivia, i reblava el clau: “El bilingüisme no eixampla horitzons, sinó que reparteix la ignorància.” Vint anys abans, Pairolí feia el mateix –i encertat– diagnòstic que el 2016 faria en el manifest del Grup Koiné: “La ideologia bilingüe no és res més que una forma d'encobrir i legitimar la subordinació d'una llengua a l'altra i el consegüent procés de substitució lingüística que pateix la societat catalana.”

“Una llengua en retirada”, deia en Pairolí el 1996, i així és malgrat el cofisme del govern en presentar, ara fa uns dies, les dades de l'enquesta d'usos lingüístics que elabora cada cinc anys. “Els percentatges de coneixements de català s'acosten progressivament als d'abans de la gran onada migratòria”, era el títol de la nota de premsa que, tal com fan molts mitjans de comunicació quan reben les dades de l'EGM, prioritzava les xifres positives i amagava les dolentes, com que el català ha passat de ser la llengua habitual del 46% dels enquestats a ser-ho només del 36%. El què dèiem: un idioma en retirada. En franca retirada.

Tribuna

Cesc Batlle. Enginyer industrial. MBA

La por i altres obstacles

A *Don't even think about it!*, George Marshall ens explica alguns dels factors que han contribuït a silenciar o minimitzar l'escalfament global. D'una banda, l'escalfament global és un problema que s'han apropiat els moviments ecologistes: és lògic, conseqüent i inevitable que en facin una de les seves (o “la”) prioritats, però el problema és que hi ha amplis sectors de la població que, per motius diversos, tenen urticària als ecologistes i a les posicions polítiques que representen i, per extensió, a les causes que defensen. Aquesta repulsió representa que tots aquests sectors es senten totalment alienats d'un problema que ja no és seu, sinó “dels ecologistes”. Els governs i les empreses es varen fregar les mans perquè el problema deixava de ser central per a la vida política, i passava a ser un problema d'ecologistes, debatut en fòrums ecologistes i legislat per lleis ambientals, cosa que permetia a gran part de la població convertir-ho en un problema perifèric, del qual es preocuparien quan haguessin resolt els problemes realment punyents del dia a dia, com l'economia, la feina, el crim, etc. Per la seva banda, els

polítics han organitzat una xarxa enorme d'institucions, trobades i tractats, que l'únic resultat tangible que semblen tenir és la seva autopropietat en el temps. Es creen tractats innecessàriament complexos i processos que no es poden implementar, per tal que sembli que es fan coses, mentre s'evita deliberadament fer res que tingui un impacte real.

ALHORA, SEMBLARIA que el fet de tenir fills hauria de ser un dels principals catalitzadors per a l'acció. Al capdavant, ells seran els que en rebran el ple impacte. Però, paradoxalment, estudis multinacionals

“Ens enganyem evitant la por a l'escalfament global a còpia de situar-ne l'impacte més enllà de la nostra vida

mostren que les famílies amb fills tenen menys tendència a pensar que l'escalfament global és real, o a parlar-ne. La lògica suggereix que tots els bauxos de percepció per a evitar l'ansietat i la por esmentats en articles previs, es mobilitzen de forma amplificada quan hom té fills: el desig que tinguin el millor futur possible ens impel·leix a voler veure'l de forma optimista.

FINALMENT, LA TEORIA de la gestió del terror a la mort de l'antropòleg Ernest Becker, recolzada per més de tres-cents experiments, diu que, quan a algú se'l fa conscient de la seva mort, immediatament racionalitza l'amenaça, sovint negant el perill o la seva proximitat. Basant-se en aquesta teoria, Dickinson, professora de neurociència de la Cornell University, suggereix que moltes de les respostes estàndard davant de l'escalfament global (negació, situar els impactes en un futur llunyà, etc.), són totes consistents amb les nostres respostes al temor a la mort: podem evitar la por a l'escalfament global a còpia de situar-ne l'impacte més enllà de la nostra vida.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Diagonal, no al Tram

■ Quan l'alcalde Hereu va voler unir el Tram des de la plaça de Francesc Macià fins a la plaça de les Glòries Catalanes, la plataforma s'hi oposà amb cartes als mitjans de comunicació. En convocar el referèndum el 15 d'abril de 2010, es va animar els barcelonins a votar en contra de destrossar la Diagonal. El resultat va ser el rebuig de la ciutadania al projecte.

Després, l'alcalde Trias hi va fer obres que van durar dos anys. Ara ha quedat un pas-seig que no podem permetre que es destrueixi per un tramvia, quan ja hi passen autobusos dobles que transporten milers d'usuaris.

Ara l'alcaldesa torna a parlar del Tram. Aquesta plataforma s'oposa al pas del tramvia per la principal avinguda de Barcelona. Organitzem una forta oposició per tal que es

respecti el referèndum. Si cal, que en convoquin un altre.

Des d'aquí faig una crida per demanar la vostra col·laboració en l'organització de la Gran Plataforma per Barcelona.

Adhesions: diagonal.noaltram@gmail.com

ALBERT PONS I TORRENTS, de Plataforma per Barcelona
Barcelona

Una missa en portuguès a casa nostra

■ Aquest estiu he descobert una missa en llengua portuguesa a la barcelonina basílica de Sant Josep Oriol. Hi acudeixen persones portugueses i brasileres. S'ha de dir que el portuguès és un idioma molt musical. Fa goig sentir els cantants interpretats per homes i dones d'aquells països. El poble que assisteix a la missa participa en aquesta celebració eucarística amb una litúr-

gia acurada i amb un celebrant que és un bon comunicador. Són dos dies a la setmana i com que, en el meu cas, era la primera vegada que hi acudia em van passar el micròfon al final de la missa perquè digués unes paraules. Vaig dir: “El grup que ha cantat ho ha fet molt bé i els que tocaven instruments també s'han lluit.”

M'ha cridat l'atenció la devoció d'aquests portuguesos i brasilers participant a la missa en portuguès. És una missa molt participada, amb bona sintonia entre les persones. Crec que les misses amb aquesta qualitat litúrgica conviden la gent a anar a l'església. Són misses amb ritme, no avorrides, molt animades i que no es fan llargues. O sigui que llarga vida a aquesta missa en portuguès que és molt musical, atractiva simpàtica, Endavant!

JOAQUIM RENOM I BLANCH
Badalona (Barcelonès)

L'Estat opressor i la nació oprimida, dedicat al Sr. Sánchez

■ La meua llengua no la vaig aprendre a escola, on era prohibida. Tampoc hi vaig aprendre la història de la meua pàtria, ni la seva literatura, també prohibides i ocultades, com si no existissin. I, volent-me fer creure que eren les meves, m'ensenyaren la llengua castellana i la història d'Espanya. És a dir, em volien fer espanyola. I ara, mentre nega que Espanya sigui un estat opressor i Catalunya una nació oprimida, tenen a la presó els nostres líders i representants legítims i encara pretén que no són presos polítics. Què són, m'ho vol dir?... i què ha estat Espanya per a Catalunya sinó un estat opressor?

MONTSERRAT PAGÈS I PARETAS
Barcelona

La frase del dia

“Ceta ha de decidir si vol ballar amb la dreta de Cs i Rivera o si vol un acord de govern amb Unides Podem”

Joan Mena, PORTAVEU DE CATALUNYA EN COMÚ

Tribuna

Francesc Torralba. Director de la Càtedra Ethos de la URL

Espectacle i rendiment

L'esport de masses està plenament inserit en la lògica de l'espectacle, del mercat i de l'audiència. Els consumidors volen més espectacle, més novetats, més rècords. La continuïtat avorreix. La resultant d'aquesta lògica és un cos que delecta milers d'espectadors mitjançant la seva activitat. Els esportistes d'elit són admirats i imitats. Esdevenen, així, models socials i arquetips.

ELS ESCENARIS de la pràctica esportiva, com els gimnasos, els estadis i els centres d'alt rendiment, s'estan convertint en temples de la competitivitat, en santuaris en els quals es modela el cos a canvi d'una gran penitència. Les esglésies es buiden, però aquests nous temples estan plens a vessar i els seus feligresos estan disposats a grans sacrificis físics i econòmics per assolir els seus reptes esportius.

AQUESTS NOUS TEMPLES del cos són entorns extraordinàriament sofisticats des del punt de vista tecnològic. El consumidor cerca treballar determinats músculs i assolir determinades marques. És exigent i tenaç i està disposat a fer grans sacrificis per assolir els seus objectius.

EL RENDIMENT d'un atleta depèn de molts factors, però el més decisiu és el seu entrenament. Amb tot, fins i tot el millor entrenament possible no és capaç de modificar les seves pròpies limitacions connaturals. Aquí és on entra en joc el concepte de rendiment superior mitjançant l'ús de les biotecnologies, de fàrmacs i de modificacions genètiques específiques que permeten una millora física, especialment a nivell muscular.

LA DISJUNTIVA, però, no és excloent.

Hi pot haver modificació genètica i cultura de l'esforç i del sacrifici. Amb tot, el resultat no és el mateix, ni tampoc el punt de partença és igual per a un atleta que assumeix la seva naturalesa i un altre que ha es-

“Ens preguntem si hi ha en l'àmbit de l'esport instàncies internacionals amb capacitat per definir normes, regles i per reafirmar els valors i una ètica sense les quals la comunitat esportiva deixaria d'existir com a tal. ¿Quins són els límits, les fronteres que no es poden, en cap cas, creuar?”

tat modificat genèticament. L'emergència d'un atleta bionic i robòtic que, gràcies a la implementació de xips informàtics pugui perfeccionar la seva disciplina, és una qüestió que afecta els fonaments de l'esport i de l'olimpisme modern, tal com el va concebre el baró Pierre de Coubertin (1863-1937), fundador dels Jocs Olímpics moderns.

S'ESTÀ PRODUINT una gran metamorfosi en el món de l'esport. La religió civil que havia imaginat el baró, Pierre de Coubertin, s'està convertint en un espectacle de masses que mou xifres astronòmiques i que, sovint, es converteix en el nou opi del poble. La tendència és visible: màxim rendiment, màxim espectacle, màxima audiència. La tecnologia aliada al cos de l'atleta produeix aquests efectes.

L'EMERGÈNCIA de l'atleta bionic és ja un fet i no una ficció literària. Tot empeny al seu naixement. El desig de no ser esclau dels avatars de la naturalesa, la glorificació del primer lloc, la pressió per millorar sempre, la necessitat d'emular els grans campions, de ser reconegut per la comunitat, per les masses, són factors que empenyen cap al naixement de l'atleta bionic.

ENFRONT DE TOTS aquests desafiaments, ens preguntem si hi ha en l'àmbit de l'esport instàncies internacionals amb capacitat per definir normes, regles i per reafirmar els valors i una ètica sense les quals la comunitat esportiva deixaria d'existir com a tal. ¿Quins són els límits? ¿Quines són les fronteres que no es poden, en cap cas, creuar? ¿Qui les ha de fixar? Tot aquest munt d'interrogants ens traslladen a un horitzó més ample i més vast: la defensa de la humanitat de l'humà.

De set en set

Enric Serra

Partits d'estat

Aquests dies de pactes nonats i d'investidures en procés en què ens hem entretingut amb les anàlisis sobre la políti-

ca espanyola, hem passat per alt que habitualment les fem a partir d'un marc teòric que no es correspon exactament amb la realitat: partim del supòsit que el context absolut és un sistema democràtic, quan els dèficits que arrossega són tan considerables que alteren substancialment la seva funció teòrica i posen en qüestió que mereixin aquesta qualificació.

D'una banda, perquè la capacitat de decisió de la ciutadania no és ni lliure ni completa, ja que no té la possibilitat de triar el règim constitucional amb què es vol governar. És clar que la va tenir (relativament) l'any 1978, però quaranta anys més tard ja no pot contradir, ni modificar, ni revisar res del que llavors va quedar "atado y bien atado" per les mans que tenien l'Estat subjecte amb les seves regnes.

I de l'altra, perquè la instrumentalització del sistema de partits tampoc no es produeix a favor de l'expressió de la voluntat popular sinó a favor de la disputa de quotes de poder a les estructures de l'Estat. A l'hora d'observar aquesta disputa no podem caure en la ingenuïtat de pensar que allò que la regeix són paràmetres relacionats amb ideologies i matisos de dretes o d'esquerres: són interessos que concilien el control econòmic de la nostra societat i el manteniment de l'*statu quo* de les institucions que li donen cobertura. Això explica que els partits que han tingut responsabilitats de govern a l'Estat espanyol (PP i PSOE) s'assemblin tant o que Pedro Sánchez aposti per un pacte de govern que tingui més a veure amb l'immobilisme que amb les esquerres.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El TSJC denega el tancament cautelar de les delegacions

Rebutja, per defectes de forma, la mesura provisional que reclamava el Ministeri d'Afers Estrangers per paraitzar les de Berlín, Londres i Ginebra ■ Bosch ho veu com un "revés jurídic" a l'"obsessió" de Borrell

Ò. Palau
BARCELONA

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha rebutjat per un defecte de forma paraitzar de manera provisional l'activitat de les delegacions de la Generalitat a Berlín, Londres i Ginebra tal com a principis de juliol li havia reclamat el Ministeri d'Afers Estrangers, a través de l'Advocacia de l'Estat. La secció cinquena de la sala contenciosa del tribunal, que no ha entrat a valorar el fons de la qüestió, sobre el qual encara s'haurà de pronunciar, sosté que la mesura cautelar sol·licitada és "extemporània" perquè no va ser plantejada en la fase processal que corresponia, és a dir, ni quan va presentar el recurs contra el decret del govern del juny del 2018 per a la reobertura de les delegacions a Alemanya, el Regne Unit, Suïssa, els Estats Units, Itàlia i França, ni quan va formalitzar l'escrit de la demanda, el gener passat. L'acta judicial recorda, a més, que el decret es va tramitar d'acord amb el que estableix la normativa sobre procediment de les administracions públiques de Catalunya.

Fa unes setmanes, el ministeri havia reclamat

El president Torra i el conseller Bosch van acollir amb satisfacció la denegació del tancament cautelar de delegacions ■ ACN

el tancament d'aquestes tres delegacions en concret perquè entenia que estan duent a terme "amb singular intensitat" feines a favor del procés sobiranista, i hi afegia com a justificació un polèmic informe sobre les seves activitats que el govern va batejar com a *Borrellgate*, ja que va emprar en alguns casos tècniques d'espionatge sobre actes i converses privades, que ja han estat denunciades als respectius consolat estrangers que també hi van tenir càrrecs afectats. L'Ad-

vocacia de l'Estat argumentava que les delegacions estan "contravenint de manera evident amb la seva activitat, entre d'altres, un títol competencial i exclusiu de l'Estat com són les relacions internacionals", que seria "el límit" de l'acció exterior de les comunitats. Per al ministeri, el restabliment de les oficines persegueix un "fi inconstitucional com és la creació d'una estructura d'estat, al servei d'un projecte de transició nacional de caràcter secessionista inconstitucional", fet que

causa "un greu perjudici per a la política exterior d'Espanya". Fonts del ministeri ja van avançar ahir a Efe que estudien la possibilitat de presentar recurs a la decisió del TSJC.

Afany de destrucció

El govern, en canvi, hi va reaccionar amb satisfacció. "És un revés jurídic seriós contra les obsessions de Josep Borrell, inclòs l'escàndol d'espionatge associat per fomentar la petició de les cautelars", subratllava el conseller d'Acció Exterior, Alfred Bosch, després de reunir-se d'urgència amb el president Quim Torra per analitzar l'acta judicial. "La interlocutòria demostra que, davant l'afany de destruir, preval l'afany del govern per construir una acció exterior legal, legítima i necessària", resumia el conseller, que denunciava la "intencionalitat política" de la petició de tancament, i constata que, si s'ha presentat fora de temps només ha estat per poder espionar els delegats, fet que demostra que "no obeeix al procés legal, sinó al polític". Bosch, que destacava la feina "impecable i contra rellotge" dels serveis jurídics, refermava que, tot i l'intent d'obstaculització de Borrell, les oficines continuaran treballant amb normalitat.

El seu predecessor i responsable l'any passat de la reobertura, Ernest Maragall, també subratllava a la xarxa que "per una vegada els fets reals i la raó democràtica s'imposen a l'obsessió persecutòria" de Borrell, i animava les delegacions a seguir: "Les recuperades, les noves i les futures, moltes més, que aniran obrint", incidia. ■

Aragonès insta el PSC a "ajudar"

El vicepresident Pere Aragonès va allargar la mà, ahir a Catalunya Ràdio, a comuns i socialistes per "caminar junts" en aquesta "majoria ampliada" per poder aprovar el pressupost del 2020, que a l'octubre portarà al Parlament, i fins i tot va reptar el PSC, que té una "excel·lent oportunitat d'ajudar" fent també que Madrid "porti ja els diners que deu en matèria de recaptació". Aragonès, que en el congrés d'ERC al se-

tembre aspirarà al càrrec de coordinador nacional, de nova creació, va esquivar "avançar cap debat" sobre l'opció de ser candidat a la Generalitat, perquè qui ho ha de ser és Oriol Junqueras, almenys mentre no l'inhabilitin. Segons ell, el seu partit no ha tornat "al vell autonomisme de CiU" arran de l'abstenció en la investidura de Sánchez. "Volem provocar un escenari de diàleg i de negociació amb l'Estat", justificava.

Torra no pagarà els 8.500 euros de multes de la JEC

David Portabella
MADRID

El president Quim Torra no pagarà les tres multes per 8.500 euros imposades per la Junta Electoral Central (JEC), un àrbitre electoral que ell veu com a "censur i repressor". La Generalitat recorrerà contra les multes –sobre la de-

cisió de no retirar els llaços grocs dels edificis oficials en període electoral, sobre el discurs de la diada de Sant Jordi, i sobre la carta als funcionaris–, però Torra va més enllà. "Ja avanço que no penso pagar-les", avisa tot posant en qüestió la llibertat d'expressió a l'Estat espanyol.

Fidel al seu ocultisme,

la JEC es va reunir i va acordar les tres multes el 22 de juliol, però no va ser fins al dia d'ahir, set dies més tard, que les va donar a conèixer. A la galeria gòtica del Palau de la Generalitat, Torra prometia no cedir. "Sempre que es castigui la llibertat d'expressió, nosaltres la tornarem a exercir", va apuntar.

"Cada dret negat tornarà a ser exercit", va reblar.

Torra manté l'opinió que motiva les sancions de la JEC: "Em reitero que el 155 va ser nefast, i que sí, hi ha presos i exiliats." Dues de les multes són per la carta enviada als funcionaris per Sant Jordi i el discurs en què va qualificar de "nefast" l'article 155 i va recordar els "presos i exiliats polítics". En el cas de desobediència per mantenir el llaç groc, la fiscalia de Catalunya demana un any i vuit mesos d'inhabilitació i 80.000 euros de multa a Torra. ■

El cartell amb el llaç groc al balcó de la Generalitat va ser el motiu d'una de les tres multes de la JEC ■ QUIQUE GARCÍA / EFE

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sospita de talps en els Mossos pagats amb fons reservats

■ 'El Mundo' revela que consta en la informació que l'executiu ha enviat a l'Audiència Nacional per un altre cas

J.A.
BARCELONA

El Ministeri de l'Interior en època del govern de Mariano Rajoy hauria pagat amb fons reservats a talps dins del cos dels Mossos d'Esquadra perquè informessin de les maniobres dels comandaments per impulsar el procés independentista de la Generalitat. Així consta en la informació que va publicar ahir *El Mundo* arran de la desclassificació dels pagaments de fons reservats que va fer la Policia Nacional, autoritzats per la di-

La frase

“Estem acostumats a un Estat que corre més per les clavegueres que pels parlaments”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DEL GOVERN

recció adjunta operativa (DAO) i la secretaria d'estat, que l'actual executiu espanyol ha enviat a l'Audiència Nacional per a la instrucció del cas Kitchen, vinculat a les activitats de l'excomissari Villarejo per

espitar i robar documentació a l'extresorer del PP Luis Bárcenas.

Segons el diari, i malgrat no tenir res a veure amb el cas de la instrucció judicial, tenen molta documentació i fonts d'antics dispositius policials que certifiquen la sortida de diners sota l'epígraf de Mossos per pagar aquests confidents. A més, també informen que ha desclassificat abonaments per valor de 40.000 euros fins al 2015 relacionats amb els dispositius de seguiments policials a agents dels Mossos que, segons Interior,

Agents dels Mossos, durant el referèndum de l'1-O del 2017 ■ E. MAGRE

s'havien dedicat a espitar, entre d'altres, l'exministre de l'Interior del PP Jorge Fernández Díaz.

Mentre que part dels sindicats dels Mossos preferien ahir no fer valoracions perquè no tenien la certesa que fos una realitat i ja havien viscut circumstàncies semblants, a

banda de no circumscriure's a reivindicacions professionals i laborals, sí que en va parlar el vicepresident del govern, Pere Aragonès, a Catalunya Ràdio, per lamentar la "campanya de desgast" contra el cos dels Mossos d'Esquadra i en va defensar la professionalitat. Aragonès va

dir que no li sorprenia la informació perquè l'Estat espanyol "acaba corrent més per les clavegueres que pels parlaments", i va afegir-hi que estan acostumats a les pràctiques "d'intentar llençar-nos porqueria" fabricant proves falses contra l'independentisme. ■

EXPOSICIÓ

De l'11 de juliol
a l'1 de setembre
ENTRADA LLIURE
www.dipta.cat/mamt

Aquí: Diputació

BIENNIAL D'ART 2019

41

Premi Tapiró
de Pintura

39

Premi Julio Antonio
d'Escultura

MVSEV D'ART MODERN
TARRAGONA

Diputació Tarragona

BUSQUEM LOCALS I EDIFICIS EN VENDA A LES CIUTATS DE GIRONA I BARCELONA.
NO ENS IMPORTA L'ESTAT. MÀXIMA DISCRECIÓ

Girona Gran Via Jaume I, 58 | Tel. 972 484 294 Barcelona Pg. de Gràcia, 123 | Tel. 93 655 65 66

@ in

URBINIUM

LOCALS COMERCIALS
INVERSIÓ I EXPANSIÓ

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
ESPARREGUERA****Eduard Rivas**

Alcalde d'Esparreguera (PSC)

“El discurs de blocs és artificial al món local”

XOC “La política municipal està patint una mimetització de la política nacional” **PACTES** “La lògica freda de partits no facilita governs més amplis” **JUDICI** “No m'agrada veure el govern del meu país assegut als tribunals”

Maria Palau
ESPARREGUERA

El PSC s'ha tornat a fer fort a Esparreguera. En les eleccions del 2015, Eduard Rivas va obrir el camí de la recuperació d'una força política que s'havia anat esfondrant com un castell de cartes. En aquests últims, de comicis, els ciutadans han revalidat el seu projecte amb una pluja de vots que l'han deixat a dos regidors de la majoria absoluta.

Sorprès?

Uns resultats com aquests feia molts anys que no els trèiem a nivell municipal. Després de la fi de l'època postdictadura de les grans majories absolutes dels primers alcaldes democràtics, els socialistes d'Esparreguera vam patir una desfeta el 2011: vam passar de vuit a dos regidors. El passat mandat vam poder començar a remuntar i vam obtenir-ne sis. I ara nou. I no, no m'ho esperava. Estic aclaparat.

Però a què atribueix aquest bon desenllaç, a mèrits propis o al creixement del socialisme a tot l'Estat?

Jo crec que hi han influït les dues coses. A nivell general, el nostre partit, després d'haver fet una travessia al desert, ha rebut una onada a favor, i això ajuda, és clar. Però al mateix temps, si analitzem cas per cas, s'ha premiat la gestió d'alcaldes que han prioritzat molt el contacte proper. I aquesta va ser una de les nos-

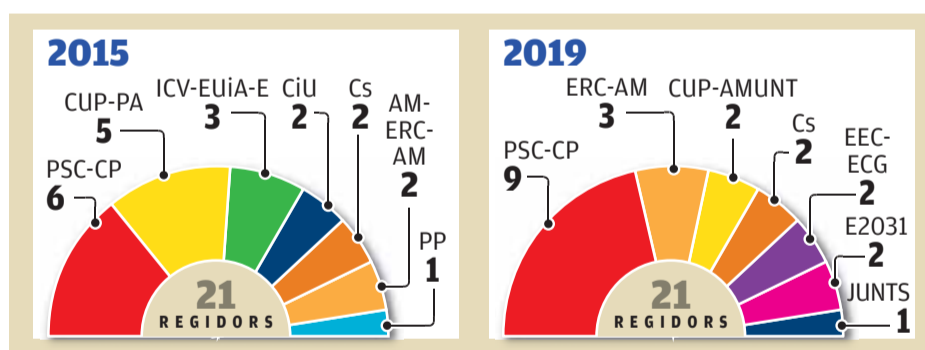
tres banderes en el passat mandat. El nostre lema el 2015 era *Obrim Esparreguera*. Havíem tingut dos mandats molt difícils, amb grans dificultats de diàleg polític que es va traduir en una falta d'apropament a la ciutadania.

Han renovat el pacte amb Esparreguera en Comú [abans Iniciativa], que aporta aquests dos regidors que garanteixen la majoria absoluta. Com ha viscut el debat de les aliances dites naturals i anti-naturals en altres municipis?

Els partits fem un mal favor amb els titulars que donem. La gent vota un ple que escull un alcalde i, per tant, totes les aliances són legítimes i lícites, i el que mai hauria de passar és el que ha passat a Barcelona, amb grans crítiques que inclús han vorejat la qüestió més personal. La política municipal està patint una mimetització de la política nacional. I això és un problema dels partits, o de segons quins partits, perquè és impossible fer el mateix discurs al Parlament que en un Ajuntament. Les lògiques són diferents. Els projectes locals han de tendir a unir-nos, no a separar-nos. És absurd haver d'aprovar un conveni o una iniciativa d'inversió d'un equipament nou i que es facin discursos de blocs que són artificials. No existeixen en la política municipal, només es fan per donar sortida a l'altaveu del discurs nacional. Són proclames buides, de confrontació.

Vol dir que s'ha erosionat, la política municipal?

JOSEP LOSADA

Quan vam sortir de la dictadura, hi havia un país per fer i tot sumava. Tant eren les sigles, l'interès públic era primer. I això s'està perdent, sí. I jo m'ho miro amb pena.

Durant la campanya va confessar que la seva ambició era fer un govern ampli d'esquerres, progressista i catalanista. Hauria arribat a acords amb més grups i tot, entenc?

Jo soc molt utòpic. Si em demanes quin seria el meu govern ideal, et diria el que t'acabo de dir: el que ja s'havia fet en els primers ajuntaments democràtics. Hi havia un alcalde o una alcaldessa del partit X i persones d'altres partits duïen carteres perquè es considerava que eren els millors que les podien dur. Què passa ara? Que la lògica freda de partits no facilita aquests governs més amplis.

S'identifica amb el que alguns anomenen les restes del sector catalanista del**PSC, on se l'acostuma a adscriure a vostè?**

Reconec el PSC com una força catalanista des de la seva gènesi. Tot el partit. Entenent, però, les etiquetes que històricament s'han associat per classificar diferents sensibilitats, és injust negar que el socialisme català, globalment, al llarg de tota la seva existència, ha volgut representar el catalanisme popular i la idea de Catalunya com un sol poble. Dit això, tinc els meus referents polítics i personals i des d'aquesta vessant m'identifico plenament en les idees, però sobretot en l'honestedat de la trajectòria de Raimon Obiols, de qui he après molt al llarg dels anys. Però personalment també soc hereu i he après molt de companys i alcaldes socialistes del Baix Llobregat. Una barreja curiosa i interessant, atenent-nos a la pròpia història interna del PSC.

Què entén per catalanisme?

Defensar els interessos de Catalunya.

Amor per la política: és el més veterà del ple... i només té 35 anys

Té 35 anys, però, paradoxalment, és el més veterà del ple. Acumula moltes hores de vol en la política, i no només en la local. El seu somni era fer relacions internacionals, i el va fer realitat durant set anys treballant frec a frec al Parlament europeu amb Raimon Obiols, a qui considera el seu "mestre". És polític de formació. Sempre ho va tenir clar. Diu que de petit, quan a l'escola algun professor idealista preguntava a classe qui volia canviar el món, no tardava a alçar la mà. "Jo." Però la dimensió macro mai va ocultar la micro. En paral·lel a la seva feina a Brussel·les, la vida política del seu municipi també el tenia ocupat. Per això, sent tan jove, és el més vell. Es va estrenar de regidor el 2007. Va tastar govern, però, a partir del 2011, també oposició. Els socialistes d'Esparreguera van patir una crisi i en les eleccions del 2015 el van nomenar el seu cap de llista. Malalt de les noves tecnologies, amant de la lectura, de la música i, sobretot, de viatjar (aquest estiu se'n va al Canadà amb tota la seva família, dos fills molt petits inclosos). Si té ambició per escalar posicions en el partit, ho dissimula prou bé. "Estic molt a gust on soc."

allò. Estàvem tots molt espantats.

Què el va motivar a escriure una carta al rei (al qual, per cert, el consistori va declarar 'persona non grata') per recriminar-li el seu discurs del 3 d'octubre?

Intentant ser empàtic i entenent totes les posicions, incloent-hi el discurs i la posició del cap de l'Estat, en la seva allocució vaig trobar a faltar una reflexió a la necessària reconciliació entre catalans. Per mi hi va mancar una apel·lació a l'esperança de refer ponts i a retrobar-nos com a país basant-nos en l'entesa i el diàleg.

I del procés judicial, quina opinió en té?

No m'agrada veure el govern del meu país assegut als tribunals. Ni tampoc m'agrada veure gent en presó preventiva per unes decisions que em poden agradar més o menys. Però màxim respecte a la justícia; l'hem de deixar treballar.

Quins són els seus projectes prioritaris per a aquest mandat?

Tenim un problema estructural d'urbanisme. Durant molts anys no es va planificar. El nostre POUM és un text refós del 1996 d'un pla d'origen del 1986. Per tant, antiquíssim. Parlem d'un poble que tenia 10.000 o 12.000 habitants i ara en té 22.000. Si a això hi sumem els vuit anys de tempestes polítiques, amb mandats molt moguts (el del 2011-2015 teníem el rècord a Espanya de grups polítics: nou i dos regidors no adscrits), ha sigut molt difícil avançar. Encara tenim barris, en origen punts disseminats, sense serveis essencials, d'il·luminació i de clavegueram i tot, i això és una prioritat absoluta. Tenim molta obra per fer, que no s'ha fet en 40 anys de democràcia, per dignificar la vila. També hem posat molt l'accent en matèria social, i això a pesar de les competències dels ajuntaments. Que no és la nostra obligació? La gent, si té un problema, ve aquí, no li expliquis que no és feina teva. Amb el canvi de govern que hi va haver el 2015, vam apujar moltíssim les diferents partides. Esparreguera va sortir en un informe com el segon municipi de Catalunya i el setè d'Espanya en inversió social.

També s'ha compromès a fer una política cultural de més alta intensitat. En què es traduirà?

Aquí es dona una paradoxa. La gent de Catalunya, i d'arreu, ens coneix per la Passió. I en canvi estem en un moment que per la crisi i per altres raons hi ha una mancança de lideratge municipal pel que fa la cultura. D'aquí que a la nostra llista hi vam sumar el compositor Juan Jurado, amb molta experiència, i li vam encomanar aquesta missió: liderar de nou la cultura des de l'Ajuntament, no només la popular, amb una programació atenta al teatre, a la poesia, al nostre llegat històric, perquè crec que Esparreguera ha de retrobar orígens... Per exemple, tenim un projecte molt ambiciós per a un dels nostres patrimonis únics, la colònia Sedó. Hi ha molta feina a fer de recuperació, de dignificació, de reivindicació de tota la seva riquesa per al propi poble i de gestar estratègies per al turisme. Confiem que la Unió Europea ens pugui ajudar a finançar-lo. ■

És impossible fer el mateix discurs al Parlament que en un Ajuntament. Això és un problema dels partits, o de segons quins partits

Que no vol dir anar en contra de ningú, tot al contrari, implica buscar aliances. Jo l'entenc des d'una vessant molt àmplia. Jordi Pujol deia que català és tot aquell que viu i treballa a Catalunya i penso que és una bona descripció perquè tothom, o gairebé tothom, s'hi pot sentir identificat. Avui el catalanisme ha acabat molt mal vist i tot es divideix en independentistes o unionistes. I ha quedat un gran buit: el de la gent que estimem Catalunya, que ens sentim catalans, i que no acceptem aquesta concepció binària del país. Hi ha un camp mitjà molt ampli en què ens podem sentir còmodes molta gent del país.

En el seu discurs d'investidura va dir: "Som i serem un sol poble, no volem que s'etiqueti a ningú".

I que ningú quedi enrere, també vaig dir. Els 21 regidors que formem el consistori hem de prioritzar el bé comú, que és el nostre municipi, i tots ens hem de res-

El socialisme català, en la seva globalitat, al llarg de tota la seva existència, ha volgut representar el catalanisme popular

pectar, perquè tots representem una part del poble. Tenim la responsabilitat com a Ajuntament de generar cohesió social. Hem de ser generadors de convivència, no de problemes. És elemental, però s'ha de dir en un moment en què està tan de moda etiquetar bons i dolents.

Com va viure l'1-O?

Van ser, i ho continuen sent, uns moments complexos, de falta de solucions polítiques a problemes que són polítics. Fins que no s'encarrilin on s'han d'encarrilar tindrem aquesta situació estranya en la política catalana. Durant els plens del 6 i 7 de setembre, em feia creus que s'aprovessin unes lleis amb majories simples. La política catalana la fem des de l'emoció, i això és perillós. L'1-O volia simbolitzar les ganes d'un poble que vol, que volem, votar, però errem en les formes. Es va pagar un preu molt alt, la descohesió al país, i això és el que un governant no ha de permetre mai que passi.

L'1-O volia simbolitzar les ganes d'un poble que vol, que volem, votar, però errem en les formes. Es va pagar un preu molt alt

Recordo la carta del president Torra que els alcaldes vam rebre per fax una matinalada en què ens demanava que poséssim a disposició els espais electorals. Qui organitza els espais electorals en un Ajuntament no és l'alcalde, és el secretari. Aquí s'han confós moltes coses. Ho vaig viure, doncs, amb tristor: què estem fent?, em deia. I, és clar, sense deixar de pensar ni un moment en el poble d'Esparreguera.

Patia per si venien les forces policials a atonyinar els veïns?

Per sort, aquí no hi va haver cap ensurt com en pobles veïns com Sant Esteve Sesrovires. Va ser angoixant. Ho vaig començar a viure amb neguit quan vaig veure les lamentables imatges que apareixien a les televisions. Els alcaldes de la zona vam estar coordinats per veure què havíem de fer si això anava a més i per reclamar, en aquest cas al meu partit, que parlessin amb algú que fes parar tot